

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

1935. DEC.
20.

III. ÉVFOLYAM
35-36. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

Karácsonyi toborzó.

Karácsonyra a következők szereztek örömet az Uj Cimborának: Bán Jolánka és Évi Turda, akik Krasznay Irén és Ibolyát Turda, toborozták az olvasó-táborba. Gál Jancsi II. g. ot. Braşov, aki Simó Gyula II. g. ot.-t toborozta az Uj Cimborák közé.

A kiadó bácsi üzenete.

Értesítjük előfizetőinket, hogy a karácsony és újév közötti időben felkeresik megbízottaink a hátralékosokat. Kérjük őket szívesen és bizalommal fogadni — mindenestre az Uj Cimborá cégjegyzéssel ellátott meghívó levele mindenkor előmutatandó.

Üzenjük nektek kis cimborák, hogy a karácsonyi és újévi ünnepek miatt az újévi szám összevont szám lesz s valamivel később jelenik meg, mint jan. 1. a jan. 10.-iki számmal együtt, úgy mint az előző években.

Az Uj Cimborá bekötési táblái iránt mind többen és többen érdeklődtek. A helybeli kis cimborák az Uj Cimborához be is hozhatják a mult évfolyam számait — a bekötés végett.

Azok, akik csak fedelet, vagyis bekötési táblát rendelnek vidékre, a bekötési tábláért 33 Leit fizetnek portóköltéssel együtt, amelyet előre kell beküldeni. A tábla színe sötét bordó lesz, vagy sötétzöld. — ki milyet szeret — rajta aranybetűkkel: Uj Cimborá 1935.

Mit tartalmaz az Uj Cimborá ajándéknaptára?

Örvendenek most azok, akiknek az előfizetésük rendben van erre az évre, mert azok már újévre megkapják az ajándék-naptárokat.

A Minerva könyvkiadó vállalatától igazán elismerésre és köszönetre méltó gondolat volt ennek a gyermeknaptárnak a kiadása, mert amellet, hogy a gyermekeknek nagy örömet szerez vele, — tele van sok hasznos közleménnyel, apró kicsi képekkel, humorral, találós kérdéssel, s ami az iskolákat is érdekli, egy csokorra való új köszöntő verssel. Altalános névnapokra, apa, anya, nagyszülők, testvér, keresztszülők, rokonok s tanítók, lelkészek névnapjaira.

Aztán tanácsokkal látja el a gyermekeket hűlés, fogfájás, rekedtség, napszúrás, ájulás esetére, vagy ha tinta folt esik a ruhájukra. A naptárt Benedek Elek örökértékű verse, „A legjobb barát“ vezeti be. A kis naptár lelkét három vers tükrözi igazában vissza:

Benedek Elek: Legjobb barát, László Marcella: Az elindulás évfordulójára és Pataky B. József: Cimborák című versei.

Az iskolák szempontjából rendkívül fontos rész benne az iskolai szünnapokra vonatkozó közlemény, amelyet Simon Sándor bácsfalusi igazgató-tanító állított össze. S végül, hogy a gyermekek öröme teljes legyen nem hiányzik belőle a tanrend sem.

Mínt hogy a naptár rendkívül ügyes, eleven és bizonyára hasznos kis könyvecskéje lesz minden gyermeknek, sőt maguknak a tanítóknak is.

Disznóölés.

Megkeményedett az idő. Erősen fagy. Nem tetszik ez a hizónak. Türelmetlen, bosszankodik. Rőfög. Befagyott a víz előtte, pedig a jóllakás után többször is inna. Kezd elromlani az étvágya.

Zsiga bácsi, a gazda összetanakodik a falubeli Pista bácsival, a tapasztalt „mészáros“-sal.

— Immár itt az ideje, hogy megkóstoljuk az uj kolbászt, sógor!

— Hát ha úgy akarjátok, én jövök! — így Pista bácsi.

Megállapodnak. Szerencsés napot választottak. Iskolai szünetnapra esik a disznóölés. Örvend ennek Jóska, Jancsi, meg Katica.

Alig várják a nevezetes napot.

Még koromsötét van, amikor talpon van a család. Jóska még ki is lopózik, lássa megvan e az öreg hizó?

Meg van.

Amint megérkezik Pista bácsi, a várakozó gyermekcsereg türelmetlenül lesi a perzselés kezdetét. Pedig még a koma, meg a szomszéd is elő kell kerülnön. Egy-két ember mellől még eliramlik a kövér hizó, aztán leshetik Jóskaék a fület.

Mert a disznófül az első csemege a perzselés után.

Meg is kapják a gyermekek. Vigan ropogatják. Mire bekerül a szalonna, — volt fül — nincs fül!

Következik a finom friss pecsenye az uj husból. Pompás étel ez! Szeretik is mindnyájan! Még a fogatlan Marcsa is, aki kisegít a háznál, csettint utána.

A kolbász, meg a májas hurka! Felsőes eledele. Az elszakadt bélből a kiskolbász készül a gyermekcsereg örömére. A disznóhólyag-felfuvás külön multság. Ebbe jön a disznófősaajt.

Hej, kis falusi cimborák, jó dolog a disznóölés. El is fáradtok, mire minden elkészül. Edecsen alusztok, mire megkezdődik a disznótör.

Simon Sándor.

Karácsony.

Irtá : Szabolcska Mihály.

Egy nap, meg egy este
Minden esztendőben,
Szeretném ha király
Lehetne belőlem!

Ha nem is, ha nem is
Valami sokáig,
Karácsony szombattól,
Karácsony napjáig.

Karácsony szombatján,
Hogy a csillag támad,
Kinyitnám aranyos,
Gyöngyös palotámat.

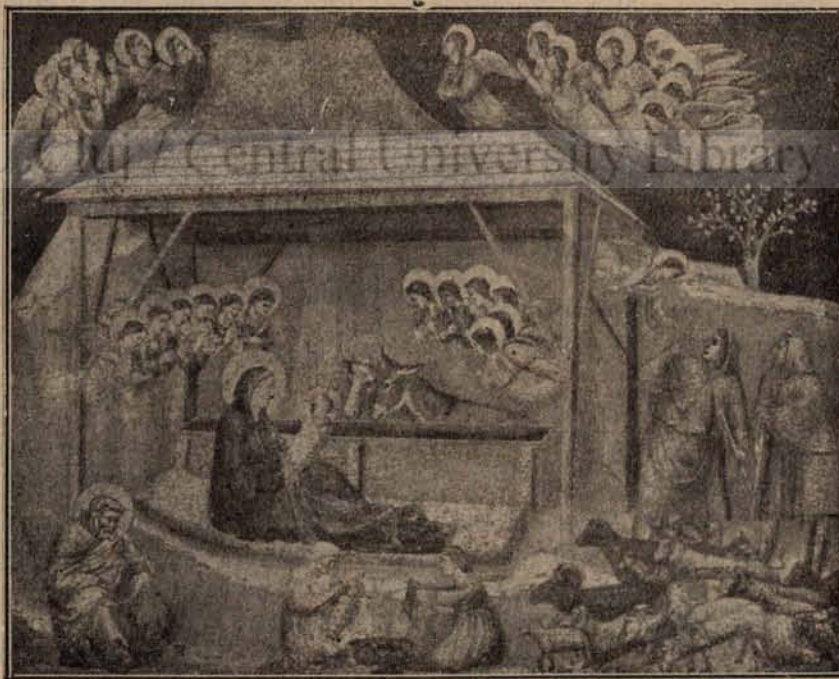
Minden elhagyottat
Oda gyűjtögetnék,
Sápadozó árvát
Szárnyam alá vennék.

Karácsony estéjén
Minden esztendőben
Szeretném, ha király
Lehetne belőlem!

Ha koldus, ha bűnös
Nagy birodalmamba
Szerető szó nélkül
Senki sem maradna.

Könnyet, ahol látnék
El azt sem kerülném,
Szép selyem kendőmmel
Szépen letörölném!

Karácsonyi emlékezés.

— Dicsőség a Mennyben Istennek s békesség a földön az embereknek! Megszületett Jézus, a világ megváltója. Nem palotában, selyemben, bíborban, de egyszerűségben, szegénységben egy kis itállóban. S ime felmagasztalja őt az Eg. A napkeleti királyokat vezető, ragyogó csillag, amely úttalan utakon vezette a vándorokat, megáll az istálló felett. Rablók, pásztorok és a három király ámulva hallják a csodás angyai

éneket, mely zeng a betlehemi istálló felett. Emberek! nemzetek! halljátok meg az égi szózatot: egy volt, van és lesz, ami Örök: A szeretet — amelyet e kisdéd hozott a földre, — s amelyet az életével kiteljesített. És a békesség, amelyet a veszendő lelkek sötétségébe világít be puhán.

Betlehemi kis Jézus szívek, lelkek remény-sége! hozd el újra, a közel kétezerév távolán át annyira vágyott Szeretet és Békességet.

Szerkesztő néni.

Akit a Jézuska küldött.

— Karácsonyi történet. —

Írta: Landiné - Ady Mariska.

Ez a történet kedves Gyermekeim, melyet most elmesélek Nektek, régen történt: husz esztendővel ezelőtt.

Rossz világ volt ám akkor, Gyermekek!

Alig akadt olyan ország a vén Európában, ahol ágyuk ne dörögtek, géppuskák ne ropogtak, szuronyok ne villogtak volna. Háboru volt. Népek, nemzetek állottak szemben egymással s a királyok, császárok, hadvezérek parancsszava minden épkezléb embert fegyverbe szólított. A kis havasalji városkából is hadbavonult minden számottevő ember. Láday Miklós is katonamundért öltött, kardot kötött s fájó szavakkal bucsuzott el kis családjától: feleségétől, három gyermekétől, hogy a hadbahiró parancsnak elegendő legyen.

A válás fájdalmán kívül még az az aggodalom is nyomta a szívét, hogy családja kenyérkereső nélkül marad.

Feleségét megpróbálta előkészíteni erre az eshetőségre is, a szegény asszony azonban oda se hallgatott, szívét egészen megtörte a válás fájdalma. Pistuka, Lácika és Évike együtt zokogtak édesanyjukkal, habár Évike csak 11 hónapos volt s az egész dologból semmit sem értett. De mert anyukáját és kis bátyjait keseregni látta: ő is sirva fakadt.

Végre elindult a vonat — hány siró szem és mennyi imádság kísérte! — s az itthonmaradtak visszatértek hajlékaikba.

Istenem, milyen szomorú, milyen üres lett a máskor oly barátságos, kedves kis lakás.

Pistuka már 7 éves volt, iskolába készült s a leendő iskoláshoz méltóan cselekedett.

Igyekezett segítségére lenni édesanyjának, aki szinte lélek nélkül tett-vett a lakásban.

Egyelőre még minden rendesen ment. Az ügyvéd ur, akinél a férje hivatalban volt, elküldte elsején a pénzt Ládaynének, aki gondosan beosztotta, hogy mindenre jusson. Erzsit, Évike pesztráját is megtartották.

Ládaytól már a 3-ik napon rózsaszínű tábori lap jött s azután minden 3-ik, 4-ik napon egy újabb. Már messze volt tőlük. Beosztották a menetszázadba s elindították a harctér felé.

A lapokon sokszor csókoltá és vigasztalta szeretteit. Kérte őket, hogy bizzanak a jó Istenben, mert bizonyosan visszavezérli kis családjához.

Egyszer aztán elmaradtak a lapok s az édesanya az ujságokból tudta meg, hogy az az

ezred, amelyikbe férjét beosztották, már a hadszíntéren van s megütközött a muszkákkal.

Hajh, gyerekek! Micsoda szomorú napok voltak azok! Evike akkor próbálkozott az első lépésekkel s mikor az asztaltól az ajtóig tipegett és sikerén ujjongva kacagott, alig volt, aki visszamosolyogjon rá. Pistuka a térképet bujta, pedig tudatlan kicsi legény volt még hozzá, Laci pedig, aki nagyon szerette édesatyját s az utánavaló sóvárgásban egészen lesóványodott és megsápadt: egy napon husszor is összetette kezecskéjét és szívből jövő szavakkal fohászzkodott a jó Istenkéhez:

Istenem, Teremtőm, hallgasd meg imánkat: Óvdd meg a vész között drága apukánkat.

Hát a jó Isten meg is hallgatta a Lácika imádságát. Elmult az ütközet s még sok azután s az újra meginduló tábori lapok csupa jó hirt hoztak. El az apuka, egészséges s kéri a feleségét, hogy magáról s a gyermekekről új fényképet küldjön, lássa, mennyit nőttek, mióta elhagyta őket. A fényképek el is mentek, egyet-egyét Láday is küldött, legalább így látták egymást. A karácsonyt — az elsőt édesatyjuk nélkül — elég vígan érték meg a gyermekek.

Édesanyjuk már beletörődött a változhatatlanba s mert férjétől ezideig csupa jó, megnyugtató híreket kapott: több kedvvel sürgött-forgott a szent ünnep előkészítésén. Férje fizetését pontosan megkapta s így a csillogó karácsonyfa alatt meleg sapkát, kezyücskét és cipőcskét is találtak a gyermekek. A következő esztendő azonban nagy csapást hozott a kis családra. Az ügyvéd urat is behívták katonának. Ő maga hozta meg a hirt Ládaynéhez s egyuttal átadta férjének 3 havi fizetését, intve, hogy takarékoskodjon, mert többet aligha tud juttatni. Ki tudja mikor jön vissza, vagy visszajön-e egyáltalán?

Hát takarékoskodott Ládayné, hogyne takarékoskodott volna. Cselédjét is elbocsátotta. De amiből mindig csak elveszünk, a végén is elapad. Így volt a pénzzel is. S akkor még egyéb gond is szakadt rájuk. Ládaytól már 6 hete nem jött semmi hír. Elmult a tél, eljött a tavasz s még mindig nem tudtak semmit. Lakásuk bérét nem tudták fizetni, át kellett hurcolkodjanak egy kisebbé. Ládayné lassanként eladogatta óráját, gyűrűit, fülbevalóit. De a nélkülözésnél százszor jobban fáj nekik az aggodalom a családfő miatt, akiről azt sem tudták él-e, vagy meghalt? — Egyszer aztán a Ládayné

kérdőzködéseire megjött a szomorú válasz a Vörös Kereszt Egyesülettől, ahol sebesülteket foglyokat nyilvántartottak:

„Láday Miklós eltűnt a lubin-wilkei harcokban, de mert a foglyok között nincs nyilvántartva, valószínű, hogy elesett s az ellenség által temettetett el.“ Ládayné elájult a hír vételekor és sokáig élet-halál között lebegett.

Bár akadtak jószívű emberek, akik segítettek rajta, mégis megváltozott a kis család helyzete. Sokszor a tejeskájukat sem kapták meg a gyermekek. Soványak, sápadtak, szomorúak voltak. Édesanyjuk sirva csókolgatta végig őket, mikor végre meggyógyult és lábra állhatott. De a kiállott testi szenvedések megerősítették lelkét. Akart és tudott dolgozni a gyermekeiért.

Kézimunkákat vállalt s a városban állomásozó jobb módu katonáknak süttött-főzött. Így a mindennapi kenyerük csak megvolt. Elmúlt a nyár, el az ősz, közeledett újra a karácsony. Immár a második, amit atyjuk nélkül töltenek el. De míg az elmúlt évben ott volt a remény, hogy valamikor mégis csak visszatér a jó atya hozzájuk, ma csupa reménytelenség és vigasztalan bánat volt a helyzetük. Ládayné egy téli alkonyaton figyelmes lett kisebb gyermeke beszélgetésére.

Kis játékasztaluknál ültek, Évike pityergett s Lacika komolykodva csitítgatta.

— Ne sirj Vicuskám, azért a csuf, piszkos babáért. Százszor szebbet hoz a Jézuska! Hát nem tudod, hogy apuka most az Égben lakik a Jézuskánál s ő fogja kiválasztani a játékaikat. Meglásd, mindent megkapunk, amit kérünk. Pistuka már meg is írta Apuskának a levelet az Égbe.

Szegény Ládayné! Ő tudta, hogy aki meghalt, az nem tehet már gyermekeiért semmit s oly szegények voltak, hogy nem játék, de még kalács sem fog talán a szent estén asztalukra kerülni.

Végre eljött a szent este.

Édesanyjuk keresményéből már beszerzett egy kis tűzifát, élelmet (még gesztenyét is süttött nekik a tea mellé) s míg az asztal körül azon gondolkozott, hogyan világosítsa fel őket, hogy ne várjanak, tervezzenek hiába, betlehemesek jöttek-mentek, énekeltek az utcán, a gyermekek mosolygó, várakozó pillantásokat vetettek az ajtóra.

Egyszerre csak hallják, hogy becsapódik a kapu s a keményre fagyott havon siető léptek közelednek a ház felé.

— Most jön a Jézuska, — suttogja áhítatosan Lacika.

A következő pillanatban fölnyílt az ajtó s a Jézuska helyett egy sovány, sápadt, beesett

arcu katona állott a küszöbön. Zubbonyának egyik ujja csüggedten, szomorúan, kar nélkül lógott, mint a madár törött szárnya...

A kis család dermedten bámult a jövevényre, de csak egy pillanatig. A másik percben már ott zokogtak a keblén s esókölták össze-vissza, ahol érték, még a rongyos, szakadozott mundérját is: Apa, édesapa!

Láday volt. De nem a másvilágról jött, hanem egy külföldi katonai kórházból, ahol levágták sebesült balkarját s ahol hónapokon át élet-halál között lebegett. Istenem micsoda öröm szakadt a kis családra!

Mikor már kimosakodott, megvacsorázott, előállott a kis Éva a kérdéssel:

— Hát a Jézuskát hol hagytad, mikor jön? Mikor hozza a szép babát?

— Drága fiacskám, — mondta Láday és erősen remegett a hangja, — a Jézuska megkérdezte tőlem, mit akarok inkább: játékot küldeni a gyermekeimnek annyit és olyat, amilyenre a szívük vágyik, vagy visszajönni hozzájuk csonkán-bénán, hogy többé el ne hagyjam őket. És én azt feleltem, hogy:

— Visszajössz hozzánk, — vágott közbe Pistuka megölelve atyját — s mi jobban örülünk Neked, mintha a Jézuska a mennyország minden fényes csillagát leküldte volna a karácsonyfánkra.

— Jobban örülünk, jobban örülünk, — viszhangozták Lacika és Évike, míg édesanyjuk csendesen, hálátelt szívvél zokogott.

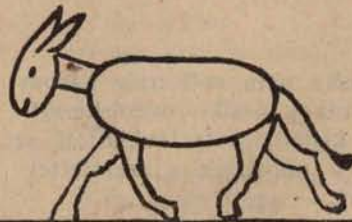
Azóta sok év telt el. A kis fiukból nagy fiuk, a kis lányokból itt-ott kis mamák lettek.

Ládayéknál sok karácsonyfa díszlett már azóta, de a legszebb, leggazdagabb karácsonyuk mégis csak az volt, mikor a jó Jézuska elveszettnek hitt édesatyjukat küldte vissza ajándékkal hozzájuk...

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

22. számú minta.

Karácsony estéjén.

Irta: Teleki Dezső.

Békeszózat száll szét az egész világon...
S kiáltószó marad a nagy pusztaságon!
Mert a Világ békevágya:
Fény és pompa délibábja.

Kapzsi sáfár előtt arany s pénz a bálvány!
Szeretne nyugodtan ülni kincses zsákján.
Békét említ békehangon,
Hogy nyugodtan zsarolhasson.

Az önző szeretni csakis magát tudja,
De azért a béke harsonáját fújja...
Kőszívének nincs irgalma,
Mások jaját meg sem hallja...

Csak a kisigényű, jámborok szívébe
Száll be az igazi, nyugodt áldó béke.
Betlehemi istállóból
Vigasztalás azokhoz szól.

Azokhoz, kik tudnak mosollyal szenvedni,
Könnyen megbocsátni, s mindenkit szeretni.
Kis örömök örvendői,
Örömhírnek hirdetői...

Szentkarácsony este, szeretet estéje!
Nekiünk nemcsak szózat az isteni béke...
A hívőknek szent valóság,
Már a földön is mennyország.

Szentkarácsony este! Emberek, testvérek!
Betlehem szülöttjét, oh, ha ismernétek!
Békés szívvel áldanátok,
S nem volna az élet átok.

A Szeretet jött le erre a világra,
De a Világ szíve még mostan is zárva!
Maradj köztünk Jézus lelke!
Árassz fényt a vak szemekre!

Virradjon meg végre nekik is az éjjel!...
Betlehemi csillag hintse fényét széjjel!...
Csak így lehet igaz béke
Mindnyájunknak üdvössége.

Öcsike.

Magduska nem volt még három esztendősen egészen, amikor öcsike megérkezett. De azért már okos kislány volt. Odaállott szépen, amikor öcsikét pólyálták s szeretettel simogatta meg, ha sirt.

Szép kis fiucska volt ám a Magduska öcsikéje; egészséges, fehérarcu, kékszemű, lármás pici ajku kis baba. Magduska büszke is volt reá

nagyon. Tudta, hogy már nem főzheti le őt többé a szomszédék Évije, aki egy hónappal ez előtt kapott öcsikét, valahányszor találkoztak, kárörvendve mondta:

— Néked ugy sincs öcsikéd, de nekem van!
Magduska kibékült tehát a helyzettel, neki is volt most már öcsikéje. A házban csupán apu és anyu közt mutatkozott némi elté-

rés az öcsike megérkezése óta. Anyu gyakran emlegette a „gazdasági válságot“, meg hogy apunak nincsen állása, nincs „keresete“.

Magduska még nem bírta felfogni ezeknek a cifra szavaknak az értelmét, de sokat nem is törődött velük.

És így teltek a napok. Elmúlt a nyár, a tél is beköszöntött, öcsike már három hónapos, fejlett fiúcska volt és apunak még mindig nem volt állása.

Egyszer öcsike nagy beteg lett. Az orvosbácsi is eljött hozzá, a kis hóna alá dugott egy számsoros üvegsövet s mikor kivette, nagyon megesóvált a fejét és azt mondta, hogy „negyvenegy fokos a láz“. A házban erre csend lett. Apuék a szemeiket törülgették.

Kint havazni kezdett; a kertben a fák olyanok voltak, mint egy-egy szép fehér bokréta. Magduskának eszébe jutott, hogy ilyenkor, télen van Karácsony, amikor az angyalka jön és sok mindent hoz a jó gyermekeknek. Magduska tudta, hogy ő jó gyermek és hogy öcsike is az. Odament a babakocsi mellé, melyben a kis beteg feküdt, fölélje hajolt és megsimogatta a fiúcska homlokát:

— Légy jó gyermek édes öcsike és gyógyulj meg, mert nemsokára jön az angyal s hozni fog neked hintalovat, nekem pedig játékbabát. Milyen jó lesz! Úgye öcsike? A játékbabát felültetjük majd ketten a hintalóra és „gyí te szürke!“ — lovagoltatjuk.

Öcsike nem felelt, hiszen nem is tudott még beszélni, csak mosolygott lázasan, hogy mily kedves, szerető testvérkéje van.

Egy napon — aztán — öcsikét kivették a babakocsiból, szép fehér ruháskába öltöztették, kacsóira fehér kis keztyűt húztak s fehér vászoncipőcskét a picli lábaira. Világos, diszes ágyba tették s négy nagy gyertyát helyeztek melléje, kétfelől.

Oly szép, oly csendes alvó kis baba volt ekkor Öcsike.

Magduska oda akart menni hozzá, megakarta csókolni, de apuék nem engedték.

— Öcsike alszik, nem szabad zavarni! — mondták.

És azóta Magduska többé nem látta Öcsikét. Pedig úgy szeretett volna beszélni vele... Úgy szeretne volna megsimogatni s megkérdezni, hogy meggyógyult-e már?, mert közeleg a Karácsony és jön az angyalka! — Hiába kereste a babakocsiban, az ágyacskájában, nagymamáéknál — öcsike nem volt sehol...

Öcsike elment!... az égbe, a jó Istenkéhez. S a jó Istenke Öcsikét, befogadta — angyalkának.

És jött a Karácsony s a jó Istenke leküldte a legkisebb angyalkáját, Öcsikét, a Magdus-

káék szomorú házába. A kis égi küldönc lejött és hozott Magduskának hintalovat és játékbabát, apunak pedig: állást.

S a házba visszahozta a régi békét, egyetértést.

Tg. Säcuesc.

Xántus Lajos.

KARÁCSONYI KÖSZÖNTŐ VERS

— István napra. —

*Jó nagyapánk! Itt vagyunk mind,
kiket a szeretet ide int,
kiket összetart egy szent titok,
kiket a család összefog.*

*István nap nekünk drága kincs,
ez összetartó, jó bilincs,
összejövünk névnapodon,
családunknak ez alkalom,
hogy kiöntse mind a szivét,
ezer virág ezer szinét.
Szeretetünk, a végtelen,
Nagyapánk, a tied legyen.*

*Kivánjuk mind, mind tenedek,
élvezd a hosszú életet,
s a karácsonyfánk illatát
érezd még sok, sok éven át.*

I. Dienes Jenő.

*Elmondta a kedves nagyapa névnapján
Dienes Palika, Tg.-Säcuesc.*

Sólyom alma, piros sólyom alma!

(Elek nagyapó gyermekkori emlékeiből.)

Az én gyermekségemben a mi falunkban még híre se volt a karácsonyfának. Nem messze a falunk felett rengeteg fenyveserdő koszerizta ugyan a hegyeket, de senkinek se jutott eszébe, hogy ezekből egy ágat is levágjon s lehozza karácsonyfának. Karácsony estéjén a házakban fagygyertya pislákol; ennek gyenge világát a nagy kemence lobogó tüze pótolta.

Soha, sehol oly szívesen nem hallgattam a mesemondást, mint itt ebben a szelid félhomályosságban.

Mivelhogy nem volt karácsoonyfa, az angyalkák nem tudták, mitévők legyenek. Nem volt hová felagassák a játékokat, tehát tovább röppentek...

Mit mondok! Még sem feledkeztek meg rólunk. Honnét, honnét nem, egyszerre csak az asztal közepén termettek a virágos tálak, tányé-

rok, tele zörgődióval, mogyoróval, almával. Az almák közt különösen egyre emlékszem eleve-
nen: a piros csíkos sólyom almára. Sólyom-
alma, piros sólyom alma! Óh de szép, óh de pom-
pás alma volt az!

Mintha látnám most is, hogy ülték körül az
asztalt nagyobb testvéreim, ropogtatva, törve a
diót, mogyorót. Engem elnyomott az álom s
édesanyám lefektetett. Félálomban hallgattam
a tűz pattogását, a zümmögő beszédet s a ház-
ról házra járó gyermekek énekét, akik az ablak
alatt csengő hangon hirdették szent karácsony
ünnepét. Aztán elaludtam.

Hajnali derengéssel nyitottam fel a szemem.
A testvéreim még aludtak. Aludott nagy-
apó is. De nagyanyó már fent volt. Sürgött-for-
gott a szobában. És égett a tűz is a nyitott szájú
kemencében.

Mintha valami labda feküdnék az arcom
mellett. Mozdítom a fejemet s a labda legurul
a párnán, a takaró alá. Végig csiklandozta ar-
comat, nyakamat, mellemet, amint gurult. Az-
tán, hopp! elfogtam. Nem labda volt. Nem. Só-
lyom alma, piros sólyom alma!

Jaj, Istenem, hát ez hogy került ide? Felül-
tem ágyacskámban, kezem közé fogtam a só-
lyom almát s néztem nagy gyönyörűséggel. Vaj-
jon ki tette ide, éppen az arcom mellé? Most
már mintha emlékeztem volna, hogy valaki
megesókolt alvás közben. Ki volt? Talán az
anyalka?

Az én édesanyám mosolyogva vetett egy
pillantást. Aztán odajött, megesókolt.

Ez volt az én karácsonyi ajándékom. A leg-
szébb, a legkedvesebb, melyre emlékszem. Ha
még egyszer ezt az almát a kezembe vehetném!
Mit nem adnék érte!

Sólyom alma, piros sólyom alma!

Szeretet.

Négy évvel ezelőtt történt... De még most
is emlékszem rá...

Szobámban ültem s minden gondolat nél-
kül álmosan, bágyadtan bámultam ki az abla-
kon. Néztem a hó esését, hallgattam a szél halk
süvítését és olyan érzés fogott el, mintha messze
innen, északon lennék az örök télben. Egyszerre
halk kopogást hallottam. Nem voltam biztos,
hogy nem-e képzelődöm, de amikor megismét-
lődött, csendesesen feleltem: Szabad. Sanyika volt,
özvegy szomszédnőnk kis fia. 12 éves lehetett,
idejére tulmagas, de vézna, sápadt gyermek.
Azelőtt egy évvel halt meg édesapja. Amíg nem
ismerte az árvaság keserűségét, vadságával,
csintalanságával elrémitette ismerőseit, játszó-
pajtásait. Ablaktörés, a sötétben kötélkifeszítés,
amibe sorjában estek bele az arrajáró emberek
az ő nagy élvezetére s ha játszótársai megbán-
tották, aztán volt nekik nemulass. Ezek és sok
más ehez hasonló dolgok voltak az ő művei.
Ezekért, — ha róla szó esett, — nem is említet-
ték másképp a felületesen ítélkező emberek,
mint a „rossz Sanyi“. De azóta, hogy édesapja
meghalt, egészen megváltozott, azonban az em-
berek annyira megszokták rossznak gondolni
őt, hogy minden cselekedetét rosszra magyaráz-
ták s a neve továbbra is „rossz Sanyi“ maradt.)

— Pá Néni, köszöntött, amikor belépett.

Viszonoztam köszönését, aztán hozzátet-
tem: „üljön le“. De ő nem ült le. „Nem ülhet-
tek le, Néni, mert nagyon sietek, — mondta
— és ha nem zavarom, nincs semmi dolga, na-
gyon szépen kérem, jöjjön fel hozzánk, nincs
otthon senki, csak én és szeretnék mutatni va-
lamit.“ — És barátságosan rámosolyogtam. Lát-
tam, az arca felderült...

Átmentem hozzájuk. Ő titokzatos arccal
egy dobozt tett le elé. Főlnyitottam. Meglepe-
tésemre egy csomó kockacukrot láttam benne,
lehetett egy félkiló, azután selyempapírt, ezüst-
papírt, fehér vattát, egy kicsi ólomágyut, egy
darab pappendeklire feltűzött főzőcske edénye-
ket, egy kicsi porcellán babát és egyéb apró-
ságokat. Mi ez? — kérdeztem csodálkozva. „Ka-
rácsony napja van... Anyuka már rég
megmondta testvéreimnek és nekem, hogy az
idén nem jöhet el az angyal, mert nagyon sze-
gény. Tudtam én már akkor, miért nem jöhet
el és úgy fájt, ha rá gondoltam, hogy nem lesz
karácsonyfa s a testvérekém szomorúak lesz-
nek, anyukám sirni fog, hogy nem tudott ne-
künk örömet szerezni. Elhatároztam, hogy bár-
hogy is, de lesz karácsonyfa. Tudtam, hogy a
Néni tud kockacukorból szaloncukrot csi-
nálni. Attól a naptól kezdve kevesebb cukrot
tettem a teámba, a többit mind elraktam s bi-

zony — tette hozzá zavartan és arca hirtelen pirosabb lett, — egy párszor loptam is Anyukám cukros dobozából. A multkor is azért kaptam ki, mert rajtacsipett. Mikor ezt mondta, tele lett a szeme könnyel és halkan megjegyezte: — Nem fáj a verés, de azt mondta Anyuka, hogy rossz vagyok és elvetemült, mert tudom, milyen szegények vagyunk s ha lopok a cukorból, akkor a többieknek még a teába sem jut. Azóta nem vettem a cukorból, hanem egészen keserűen ittam meg a teámat és a cukrot mind félretettem.“

Láttam, mint igyekszik a sirását visszafojtani, de nem tudta és zokogva tárta ki nekem egész lelkét. — Vajjon megbocsát-e Anyukám, ha megtudja, miért loptam és miért tagadtam el a pénzt, amit az ismerősöktől kaptam, ha a boltba mentem. Nem adtam oda Anyukámnak, pedig hányszor kellett volna neki. Egyszerre kimondhatatlan jó érzés fogott el, forrón magamhoz öleltem és lecsókoltam könnyeit. — Maga jó fiu, Sanyi — mondogattam — és Anyukája meg fog bocsátani...“

Nekifogtunk a munkának. Behoztuk a kamrából a kicsi, de csinos karácsonyfát, majd földszítettük és elrendeztük alatta az apró játékokat. Még kora délután volt, amikor elkészültünk.

Oly tiszta és meghatóan édes örömet rég nem láttam, mint akkor. Körülsétálta a karácsonyfát, és könnyőriúséggel nézegette. Még meg is simogatta az apró játékokat, cukrokat. Közbe mind motyogott: „Hogy fognak örvenzeni, nem is sejtik.“

Később eljöttem tőlük. Elképzelttem az estét, amikor hazajönnek az édesanyja és testvérei. Már előre elképzelttem azt az örömet és meglepetést, ami ott lesz. Láttam az anyát, ki boldogan öleli magához gyermekét, akít végre megért. Hirtelen eszembe jutott, hogy mindegyiküknek van a karácsonyfa alatt valami, csak éppen Sanyinak nincs. És elmentem megvenni Robinzont, ami után oly régen vágyódoztam. Hazajövet elhatároztam, hogy a könyvet odaadom a kilenc éves öccsének, mintha ő vette volna. A véletlen kedvezett. Utközben találkoztam a gyerekekkel és közöltem tervemet. „Hát ezt minek vette a Néni, ugy sem becsüli meg, aztán igazán meg sem érdemli, hiszen olyan rossz.“ — Ó, talán nagyon is komolyan vettem ennek a kilenc éves gyerekeknek a szavait, de nem tehettem róla. Nagyon belém nyilallott és egész lényemet elöntötte a csalódás fájdalma. Majdnem sirtam, ahogy elgondoltam, milyen gyöngéd szeretettel gondolt rájuk Sanyika. Aztán legyőztem fájdalmamat és megígértem a gyerekeknek, hogy ha odaadja a könyvet, neki is veszek valamit.

Másnap találkoztam Sanyival. Boldogan újságolta, hogyan örvendtek a karácsonyfának és

édesanyja is boldog volt. És titokzatosan hozzátette: „Tudja a Néni, hogy rám is gondoltak? Ernőke az ő megtakarított pénzéből megvette nekem Robinzont. Milyen kedves volt tőle! — és halkan maga elé suttozta: — mégis szeretnek hát...“

Még kora délután volt, amikor elkészültünk a karácsonyfa díszítésével.

...Azóta négy év telt el. Négyszer hullt le a hó. Négyszer festette fehérre ezt a szomorú

beteg világot. Ő elkerült innen s nem tudom mi lett vele. Vajjon nem törte-e össze az élet érzékeny kis szívét?

A hó hull, a szél halkan zizeg. A kályhában pattog a tűz s gyöngén megvilágítja a szobát. Most a macska fölébred, lassan hozzám jön és hizelegve dorombol körülöttem. Az utcáról behallatszik a szánók csilingelése és az egész olyan, mint egy csendes, halk zene.

Etel néni.

Emberre, állatra, ha mondd, megveded, megfordítva timár- s vargánál keresed. (Régi-
sen írva.)

(rest. tser.)

Ki nem szereti a májas-hurkát?

Most olyan dolgról fogok tanítást adni kis Cimborák, aminek nagy hasznát vehetitek. Bizonyára sokan vannak közöttetek, akik az ételek közül egyeseket nem szeretnek. Különösen áll ez a finom májas-hurkára. Ha valaki közületek nem szerette a májas-hurkát, hát ide hallgasson, hogy az milyen kitünő hatású étel!

A máj és a májból készült eledetek a leg-táplálóbb ételek közé tartoznak. Megállapították az orvosok, hogy a májjal való táplálkozás jótékonyan hat a testi és szellemi fejlődésre. Legujabban azt is kiderítették, hogy a máj és a májból készült eledetek fogyasztása után rendkívül növekszik az izmok munkabírása. Az olyan ember, aki májból készült eledeteket eszik, sokkal jobban bírja a testi fáradságot, mint az, aki nem eszik májat. Kísérletekkel megállapították a tudósok, hogy máj-táplálék után sokkal erősebbnek és hatásosabbnak bizonyult az izmok munkája.

A vérszegénység legveszedelmesebb formájának gyógykezelésénél kitünően beválik a máj. Nagyon jó vérképző és ezért gyenge, sáppadt gyermekeknek nélkülözhetetlen táplálék.

Megállapították azt is, hogy olyan embe-reknél, akik este nem látnak jól, vagyis az ugynevezett „farkasvakság“ betegségben szenvednek, jó hatást lehet elérni a máj adagolása esetén. Nehány napi májjal egyesített és rendszeresen folytatott étrend után a farkasvakságban szenvedő beteg este jól lát.

Hátha még arra az óriási előnyre gondolunk, hogy az életünkhöz szükséges anyagokból az ugynevezett vitaminok bőségesen találhatóak a májban és onnan a szervezetünkbe jutva, kitünő egészségi hatást fejtenek ki, ez különösen gyermekeknél és növekedésben levő fiatal leányoknál és fiuknál nélkülözhetetlen. Im előttünk áll a máj nagy haszna.

Vigyázzatok azonban, mert a máj és a májból készült eledetek nehezen emészthetőek, ezért hát tulságosan sokat ne egyetek azokból, mert akkor éppen fordítottját éritek el, mint amit akartok: betegek lesztek. Ebben is, mint mindenben, legyetek okosak és mértékletesek!

Feri bácsi.

HUMOR.

— Hány éves vagy, Kovács Ambrus? —
kérdi az iskolában a tanfelügyelő bácsi.

— Nyolc éves vagyok, — feleli Ambrus. —
Kilenc lennék, de egy évig beteg voltam.

KARÁCSONYRA

Karácsonyfa meg van rakva,
Cukor, alma, dió rajta,
Itt egy baba, ott egy puská,
Milyen jó is a Jézuska!
Karácsonyfát aki látja,
A Jézuskát szívből áldja.

Peres Sándor.

Szent ének.

Aprily Lajos fordítása.

A dallam, mellyel annjiszor
Ringatlak szép álomba téged,
Kis gyermekem szent, drága dal,
Egyszerű, ős falusi ének.

Anyám is ezt dalolta már
Fölém hajolva csöndes estén,
Mig aztán ő is alhatott,
Ha én álomba csöndesedtem.
Ma én altatlak vele,
Tegnap nekem volt dajka nóta,
S mikor, mint te akkora volt,
Apámnak volt az altatója.

S holnap, ha én már föld leszek,
Örököm maradjon neked meg,
Dalold tovább a drága dalt,
Kis gyermekem — kisgyermekednek!!

Irta: Ștefan O. Iosif.

A jóság varázsa.

Kip-kop! — kopognak az ajtómon s meglett kora férfi nyit be egy kis fiúval.

— Kezét csókolom! — hangzik az üdvözlés megkettőzve férfi- és gyermekhangon.

— Isten hozta, János! Hát ezt a legénykét hogy hívják?

— Az bizony még csak Jankó, — mondja mosolyogva az apa.

Gyermekkori játszótársam volt ez a férfi. Beszélgetünk sok mindenről. Ismerőseink megváltozott helyzetéről, a magunk sorsáról, a mai gyermekek életéről.

Egyszer csak azt mondja János elérzékenyült hangon:

— Meg kell már gyónnom nekem is egy nagy vétkem.

— Miféle vétket?

— Hogy azt a hatalmas nagy szilke lekvárt, amelynek eltűnéséért annyit lármázott az öreg Tekintetes asszony, az édesanyja ezelőtt jó harminc esztendővel, én emeltem el a maguk padlásáról. Maguknak úgy is maradt még s mi a két testvéremmel sok jó kenyeret bekengettünk vele. Nekünk nagyon jól fogott.

Mosolyogva hallgattam ezt a bűnvallomást.

— Hej, nem is volt több szép idő az életemben, mint a gyermekkorom, — sóhajtott nagyot János.

Megütközve tekintek reá. Visszanézek a multba s elszorul a szívem.

— Istenem, hát ennek az embernek is szép volt a gyermekora? Ott laktak a tőszomszédunkban. Az apja rendőrmester volt, iszákos és verekedő, izgága ember.

János kis öccsével s még kisebb hugával télen, nyáron olyan volt, mint az üldözött, hajszolt madárka. Puha fészek helyett durva, hideg önkényt, verést, nélkülözést nyújtott nekik csak az élet.

Nálunk volt a menedékük. De sok éjszakát virrasztottunk át együtt, amikor az apjuk durvasága legédesebb álmukból hajszolta ki őket az éjszakába.

Nyári éjjeleken az udvarunk zöld bokrai között huzódtak meg s én is közéjük telepedve hosszan mesélgettem nekik, mikor borongós, mikor meg vig történeteket.

Téli éjszakákon, mikor meghallottam az édesapjuk durva kiabáló hangját, leszálltam ágyamról, felélesztettem kályhánkban a kialvófélben levő tüzet. Meleg takarókat szedtem elő s az ajtó zárját kikulcsolva vártam a kis menekülőket. A fagyos éjszakában egy ingben, meztláb lopóztak be hozzánk egymás után. Beburkoltam őket s a kályha köré telepedve hallgatták meséimet.

Mikor elült a lárma szomszédunkban, tudtuk, hogy elaludt az édesapjuk. Akkor hazalopózkodtak a szegény üldözött gyermekek.

Erről a gyermekkorról mondja az én barátom, hogy szép volt... Istenem, mi szépitette meg előtte az átélt rémségeket?

Egy másik gyermek szeretete istenadta, szivjósága, amelynek mindent kiegyenlítő varázsa kísérte őt idáig az életen át.

K. Bendne Róza.

Karácsonyi alleluja.

Írta: Földes Zoltán.

Dalra fel hát,
Gyermekek!
Jézus Krisztus
Született.
Ő az égből
Szállt a földre,
Boldogságos
Anyáolbe...
— Alleluja!

Óh, az Isten:
Ingalom...
Őt dicsérje
Kis dalom!
S őt daloljad
Végtelenszer,
Gyermekszív!
Te drága hangszer...
— Alleluja!

Megszánt minket,
Rosszakat,
És az égből
Megszakadt:
Égi szívnek
Nagy szerelme
Rátalált a
Régi sebre...
— Alleluja!

Mily öröm,
Hogy van nekünk
Szent Karácsony
Ünnepünk! —
Hívj szegényt az
Ünnepedhez,
Fán a gyertya
Fénye szebb lesz...
— Alleluja!

Én és a cica.

Királyné Kovács Emmi.

*Ketten ülünk egy kalitba,
Szobáskámban én... s a cica.
Én is árva, ő is árva,
Bámulunk az éjszakába.*

*Puha kanapén heverek,
Kemény gonddal verekedek.
A kis cica hozzám simul
És az idő lassan így mul.*

*Mint a rokka pereg... pereg,
A mese fonál megered,
Nem vagyok már olyan árva.
Szundikálók békén várva.*

Karácsonyi ajándék.

Irtó: Kovács Margit.

Odakint fagyos hideg van, a fákat s a földet belepte a hó, de itt a szobában, ahol ezeket a sorokat írom, meleget áraszt a kályha.

És a hideg téli szél megborzongat, ha kilépek az utcára, ahol lüktet az Élet és mindenki vesz valamit, valakinek. Este van... a fényes kirakatok esalogatóan hívják, elragad a vásárlás láza és elköltöm egész nyáron át gyűjtögetett filléreimet, hogy vegyek Neked édesanyám valamit. Ha pénzem volna, sok pénzem, mind ajándéokra, mind rád és a szegényekre költeném, de nem volt több, csak annyi, amennyiből ez az egyszerű ajándék kitellett. Csekélység, de szívből adom. Fogadd olyan szívesen, mint, amilyen szeretettel én adom és valahányszor reá tekintesz, jussak én eszedbe...

Este van... az utca már néptelen, a házakban sok kicsi apró fény gyullad ki és felcsendül a Betlehemi ének. Karácsony van... A Szeretet ünnepe... Sok kicsi gyermek-arc boldog örömtől csillog az ajándék láttára. Ha én is csak egy percre is megszereztem neked édesanyám ezt az örömet, ezerszeresen megleszek jutalmazva.

A fények lassan kihunynak, mindenki nyugodni tér, csak a sötét égboltozaton ragyognak a csillagok és a hold világít vakítóan a fehér havon.

Csend van... Nyugalom... Béke... Szeretet... Csend...

Csak a szívek dobognak. Azoknak a szíveit, akik ajándékoztak és akik ajándékot kaptak.

Satu-Mare, 1935. karácsonyára.

Karácsony köszöntése.

A legáldottabb, legboldogítóbb ünnep, amit oly sokan várnak közületek, kis cimborák, édes reménységgel, kis szívetek boldog dobogása között, mások meg kételyekkel, sőt sokan aggodalmakkal és reménytelenséggel. A szent karácsony ünnepe im' előttetek áll.

... Csak pár nap még s némelyik kis cimborának az angyala szép, fényes karácsonyfával kezében nyit be a gyermekszobába, rakva mindenféle jóval, édességgel, cukorkával, aranydióval... fenn a vezérágon a ragyogó csillaggal az ágak között arany-ezüst angyalhajszálakkal, gyertyákkal, a fa alatt a sok kedves ajándékkal, kisszánkóval, koresolyával, szőke-barnahajú babáeskákkal, dominó-, kirakó- és mindenféle szép társasjátékokkal és fényoszórókkal, amelyek csak úgy szíporkáznak a hó — akarom mondani: szép hófehér vatta — fődte karácsonyfa ágai közül.

... A kevésbé tehetőseknek inkább ruházati cikkekből áll az angyalfia...

De hát a szegények, az árvák? ... nekik ugyan mi jut a földi jókból, a karácsony örömeiből? ... Jut-e egy kis dióskalács? ... Nem, nem!! ... nem kalács, csak egy kis fehér cipő, egy kis melegebb ruhácska; egy — bárha nem új, de legalább nem rongyos — kis cipő, mely megóvjá szegény kis teremtesek ványadt tagjait a tél hidege, az idő viszontagságai ellen?...

Gondoltok-e jobbmódú kis cimborák ezekre a szegény pajtásokra? ... Törtök-e az ő számukra le egy darabkát kalácsotokból? ... nyújtok-e egy kis cukorkát nekik is karácsonyfatókról? ... Oda ajánlottátok-e a szegényeket gyámolító jótékony egyesületeknek, akik az elhagyottak gondját felkarolják, egy-két felesleges, használt lábbelitetek, ruháskáitokat?...

Pedig a karácsony mindenkinek, gazdagnak és szegénynek öröm-ünnepe. Jézus mindenki számára jött, örömet hirdetni a családoknak, kicsinyeknek és nagyoknak, szegényeknek és gazdagoknak egyaránt. Előtte nincs személyválogatás. Ő nem kérdezi ki vagy? hogy hívnak? Ő mindnyájunk öröme jött le a földre.

A szeretetnek az angyala kell, hogy megszólaljon minden családban, minden szívben úgy, mint az első karácsony ünnepén megszólalt a várakozó, ámuldozó, elhagyatott világnak:

„Hirdetek nektek nagy örömet, mely minden népnek öröme lesz: született nektek a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában.“

Igen! a szeretet meg kell, hogy nyissa a szí-

veket, hogy oda bemenetelt találjon a boldogság, a megelégedés, a békesség: a Jézus Krisztus!

Ilyen legyen mindnyájatok karácsonya:

boldog, megelégedett, békességes, kis cimborák, amit kíván nektek jó nevelő barátotok: az „Új Cimborá.“

Nagy Mihály.

*Szálljatok le, szálljatok betlehemi angyalok,
Minden árva kiskunyhóba karácsonyfát hozzatok,
Szomorú szülők szeméből a könnyet törüljétek,
Megszületett a Megváltó, örömmel hirdessétek.*

*Szálljatok le, szálljatok betlehemi angyalok,
Fázós, rongyos kis gyermeket sorra látogassatok,
Meleg ruhát, egész cipőt, sapkát, kesztyűt vigyetek
Sok szegény árva gyereknek szereztek így örömet.*

Sch. Sillay Erzsébet.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

A szegény ember szerencséje.

Írta: Zsigmond Éva, III. el. o. t.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember. Ez az ember elment egyszer egy szép napon szerencsét próbálni, mert olyan szegény volt, hogy alig volt mit egyen. És ahogy ment, mendegélt találkozott egy kutyával. Azt mondja a szegény ember:

— Hallgass ide, kutya pajtás, gyere velem, mert olyan unalmas egyedül ballagnom és ha van valami enivalód, adj, mert majd összerogyok az éhségtől. Képzeld el, kutya pajtás, már négy napja egy betevő falatot nem ettem.

— Hát jól van, elmegyek veled és addig megyünk, amíg egy jó ember meg nem szán bennünket és ad, ha mást nem, egy darab szárász kenyert.

Hát ahogy mentek, mendegéltek, találkoztak egy emberrel. Azt mondja ez az ember:

— Gyertek hozzám, mert úgy látom, hogy éhesek vagytok.

— Bizony, éhesek vagyunk, mert már öt napja, hogy nem ettünk. És nagyon meg fogjuk hálálni az ur jószágát.

El is mentek ezzel a jószívű emberrel. És amikor odaérték, finom ebédet kaptak. Hogy ha felsorolnám, hogy mi volt ottan, az bizonyos, hogy akkor ti is ott szerettetek volna lenni.

Ez a gazdag ember olyan jószívű volt, hogy mikor el akartak menni, azt mondta, hogy vigyenek annyi aranyat és ezüstöt, amennyit csak elbirnak. Így lett a szegény emberből gazdag ember és a kutyából a házőrző eb.

Rajzkiállítás és mesemondó délután Giláun.

December 8-án nagy lázban voltak a gilau-i vasárnapi iskolások. Vendégül látták az Uj Cimborát — s az Uj Cimborá viszonzásul délelőtt rajzkiállítást és rajzversenyt, délután pedig mesedélutánt tartott az ottani gyermekeknek.

A rajzkiállításra eljöttek a nagyok is, de a versenyen már csak az iskolásnép vett részt. A verseny 1½ óráig tartott s a gyermekek, akiket rajzolni senki nem tanított, — meglepően érdekes és eredeti rajzokat készítettek. A nyertesek jutalmul könyveket, virágmagvakat s rajzfüzeteket kaptak.

A mesedélutánon többen is szerepeltek versék szavalásával. A szerkesztő néni mesélt. Minden mesét csillogó szemmel és nagy-nagy csendben hallgattak, de legjobban az a mese tetszett mindenkinek, amelyikben nóták is voltak. A legutolsót, amelyik így hangzik:

Sárga csikó, csengő-bongó rajta.

Az én rózsám jaj de nagyon árva.

De fogadom nem lesz soká árva,

Szüret után én leszek a párja...

meg is tanulták azon melegében.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Munkatársainknak, családszövetségünk tagjainak, kis cimboráinknak, jó barátainknak boldog és békességes karácsonyi ünnepeket kívánunk.

Dájbukát Jolánka. Mit hallottam kicsi Jolánka rólad? hogy operáltak. — Nagyon aggasztott a hír, de remélem mire a sorokat olvasod, már jókedvvel és egészségesen kacagsz bele a havas téli világba. — *Bernáth Anna Mária, Cluj.* Az Új Cimborá 30. és 31. számának beküldtél te is a megfejtését. A rovatvezető már meg is kapta a leveleket s ha hibátlan, akkor a sorsolásra a ti megfejtésetek is bekerül. — *Herz Ella, III. el. o. t., Satumare.* Te is az Új Cimborá olvasója vagy és még most írtál először, de mily apró gyöngybetűkkel. Ha így írsz kis Ella, dicséretet érdemelsz. Harmadik elemibe jársz, és a tanító néni szeret téged. Bizonytal azért, mert a leckédet szorgalmasan megtanulod. A jó kívánságokat köszönöm. — *Schwimmer Gabika, Cluj.* A kis szürke veréb azt csiripelte nekünk, hogy olyan szorgalmasan tanulsz, hogy a tanító néni is nagyon meg van veled elégedve. No az ilyen kislány megérdemli az Új Cimborát. De meg is rendelik neked bizonyára. — *Kárpáthy Egon, I. g. o. t.* A 32-es szám megfejtése jó, a sorsolásra be is kerül. Az írásod szép rendezés és ami a fő nincs benne *egy helyesírási hiba sem.* — *Ádám Kató, Petreni.* A 31-es szám megfejtését átadtam a rovatvezetőnek. Az új találós kérdések jók, le is fogjuk közölni. A fényképet betettük a szívalbumba. Most már nemcsak a leveledből, de a fényképed után is ismerlek. — *Székely Ádám, III. el. o. t.* Egy kicsit elmosódott az aláírásod, s így az osztály számát nem tudtam jól kivenni. Pedig fontos, hogy azt minden egyes levélben tisztán és olvashatóan kiírd. A rejtvény megfejtését átadtam a rovatvezetőnek. Írj máskor is kis cimborá. — *Belle Jucika, Crasna.* Olyan ügyesen dolgoztál a rejtvény megfejtéssel, hogy ezennel téged is felveszünk nyilvánosan a rejtvényfejtők közé. — *Jaeger Margit, I. G. Duca.* Nemhiába személyesen ismerlek benneteket cristuri kis cimborák, de van is köztetek élet s több jó rejtvényfejtő is van köztetek. — *Orbán Lacika, I. el. o. t.* Meg kell dicsérem azt a buzgalmat és odaadást, amellyel a rejtvényeket fejtegeted. Sőt, nemcsak, hogy fejtegeted, de újakat is szerkesztel. Az új pótló rejtvényt egész ügyesen megcsináltad. — *Szakáll Sándor, II. g. o. t., I. G. Duca.* Szép, rendezésű sűrű írású leveled tetszéssel olvastam. Az írás többé-kevésbé,

tükre az írója lelkének, egyéniségének, a pacás, elkapkodott, rendetlen írás, fegyelmetlen, rendetlen gyermekre vall. A 31. és 32-es számok rejtvényeit átadtam a rovatvezetőnek. — *Filipescu Sandru, I. g. o. t.* Szeretnél te is együttmunkálkodni a kertészkedőkkel s kérdezed, hogy vajjon te kaphatnál e virágmagvakat az Új Cimborától? Ha komolyan akarsz kertészkedni — hogyne — kaphatsz, annak idején szívesen küldünk. — *Óry Huba és Imre.* Hosszú leveleket megkaptam, válaszoltam is nektek rá. Rejtvény megfejtétek a sorsoláson résztvesz. — *Vaska Klárka, I. g. o. t., Cluj.* Az új szám megfejtése beérkezett. Ha mindent olyan kitartással csinál, mint a rejtvényfejtést — dicséretet érdemelsz Klárka, mert a kitartás fontos lelki tulajdonság. — *Szabadi Babuka és Öcsike București.* Hosszú leveleket nagy érdeklődéssel elolvastam. Nemesak, hogy bemutatkoztatok, de egyszersmind a vakációs beszámolókat is beküldtél. Közben betegek is voltatok. Az a csúnya kanyaró titeket sem kímélt meg. De remélem most már nincs semmi baj. Babuka te a német iskolába jársz és jól is tanulsz. Az Új Cimborát Öcsikével együtt nagyon várjátok. No, ha egyszer Bucurestibe megyek, meglátogatlak benneteket. Édesanyátokat üdvözlöm. Az előfizetés most 1935. júl. 1. van rendben, az elvezetett pénzt bizony nem kaptuk meg. — *Ref. iskolaszövetkezet Agris.* Az előfizetés megérkezett. De hallom, hogy meglanyhult köztetek a gyűjtés kedv az ujságért. Azt nem írtátok, hogy sikerült a kertészkedés. — *Boldizsár Lilike, VI. el. o. t., Cluj.* Rejtvényed beérkezett. — *Máthé Zoltika, II. el. o. t.* Nagyon aranyos voltál, hogy az ismerkedő délutánra eljöttél. A 31-es szám megfejtése nagyon jól sikerült. — *Székely György.* Leveledből azt látom, hogyha minden érdekel is, legjobban mégis a rejtvényfejtés érdekel. Nemesak megfejtést, de új rejtvényeket is küldtél be. Atadtam őket a rovat vezetőjének. — *Barabás Tibor, Barault.* Az előfizetésed beérkezett. Amde hiányzik tőlünk a bemutatkozó leveled. — *Dobay Milike, Fágáras.* No te már meg fogod kapni az ajándék naptárt, mivel az előfizetésed erre az évre rendben van. — *Sarkadi Nagy Kató és Bandi, Berindan.* Odorheiu-ra küldtük Anyukának a kért színdarabokat, megkapták-e? — *Szabó Dezsőke, Mercurea-Ciuc.* Te is megkapod a pompás kis zsebnaptárt, mivel az előfizetésed erre az évre rendben van. — *Csóka Tibi, II. g. o. t.* Kérdezed, hogy vajjon az ajándék naptárt te is megkaphatod-e? Bizony nem nagyon, csak ha még addig a 100 Leit beküldöd, mert a Minerva csak azoknak küld, akiknek az előfizetése dec. 31-ig rendben van.

FEJTŐRŐ

Rovatvezető: Súlyom István.

1. Kockarejtvény.

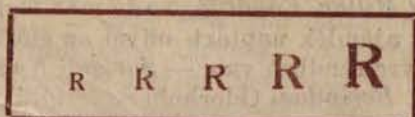
Beküldte: *Martin Emma.*

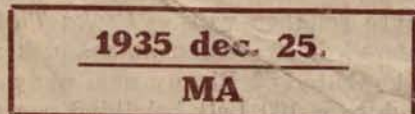
A kockákban levő betűk, úgy helyezendők el, hogy a vastagon nyomtatott kockák balról-jobbra olvasva egy nagy magyar király nevét adják. A többi sorok pedig felülről lefelé olvasva a következő szavakat adják:

- 1—1 Mindenfélét visznek benne.
- 2—2 Kitünő katonája az oroszoknak.
- 3—3 Több magyar király volt ilyen.
- 4—4 Kertészeti öntöző eszköz.
- 5—5 Sakk figura.
- 6—6 1. 1848-ban szereplő ifjú író és képviselő.
2. 1848-as tábornok.
- 7—7 Ige harmadik személyben.
- 8—8 Ázsiai népfaj.
- 9—9 Ige, harmadik személyben.
- 10—10 A szélrózsa ezt mutatja.
- 11—11 A hegy mélyébe vájják.

2. Befüregjtvények.

Beküldte: *Boldizsár Lilike.*

Beküldte: *Martin Lajos.*

3. Szélmalomrejtvény.

Beküldte: *Kálmán Margit, Peris.*

Megfejtési határidő: 1936 január 5. A megfejtők között jutalmul, könyveket sorsolunk ki.

Boldog karácsonyi ünnepeket kíván minden rejtvényfejtő kis cimborának: Pista bácsi.

A 32-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: *Vízszintes sorok:* 1. Fehérnemű. 9. Erezet. 25. India. 28. Tengerkék. *Függőleges sorok:* 1. Felekezet. 2. Ereklve. 5. Regény. 8. Üvegablak és 21. Gong.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár. Csehszlovákiában 60 ck.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „*Studium*“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Keckeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni. Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és lapfőigazgató:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.
Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R. T. Cluj.